HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ואמאי ליחזי הי נפיל. אי גדול נפל הפסיד לוקח דהא גדול שבנמיס משמע ואי קטן נפל ליח ליה פסידא: **בעל השטר.** כגון האי לוקח שבא בשטר מכירה ידו על המתמונה דהוי מוגיא מחביונו עליו הרא"ש שהמוכר מוחזק בנמיס הלכך ראיה על הלוקח אבל גבי הקדש גדול משמע: **מתני' שאקריבנה בבית חוניו יקריבנה במקדש.** דכיון דאמר הרי עלי עולה איתמיד ליה בעולה: **אם הקריבה בבית חוניו יצא.** מפרש טעמא בגמ': **יגלח במקדש.** מביא קרבנותיו: **גמ' והא מקטל קטלה.** דשוחט חוץ הוא ואיהו אחמיר[ב] בעולה מכי אמר הרי עלי עולה: **אמר רב המנונא.** כיון דאמר על מנת שאקריבנה בבית חוניו הוי כאילו אמר על מנת שאהרגנה ולא איתמיד באחריותה ומשום הכי יצא אבל מיד כרת משום שחוטי חוץ שהרי עליה אם עולה: מיד לא נתחייב על מנת שלא אתחייב באחריות דקרבנותיו לכיון דאלה אבל מיד כרת משום שחוטי חוץ: אמר ליה רב המנונא לרבי חייא בר אבא אלא מעתה סיפא דקתני הריני נזיר שאגלח בבית חוניו יגלח במקדש ואם גילח בבית חוניו יצא הכי נמי דנעשה כאומר הריני נזיר על מנת שלא אתחייב באחריות קרבנותיו נזיר כמה דלא מייתי קרבנותיו לא מתכשר אלא אמר רבא אדם זה לדורון נתכוין אמר אי סגיא בבית חוניו טרחנא טפי לא מצינא לאיצטעורי נזיר נמי האי גברא לצעורי נפשיה קא מיכוין אמר [ג]אי סגיא בבית חוניו טרחנא טפי לא מצינא לאיצטעורי ורב המנונא אמר לך נזיר כדקאמרת עולה על מנת שלא אתחייב באחריותה קאמר ואף רבי יוחנן סבר לה להא דרב המנונא דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן הרי עלי עולה שאקריבנה בבית חוניו והקריבה בארץ ישראל יצא [2]וענוש כרת תניא נמי הכי הרי עלי עולה שאקריבנה במדבר והקריבה בעבר הירדן יצא וענוש כרת: **מתני' [3]הכהנים [ד]ששמשו בבית חוניו לא ישמשו במקדש שבירושלים [ה]ואין צריך לומר לדבר אחר שנאמר [1]אך לא יעלו כהני הבמות אל מזבח ה' בירושלים כי אם אכלו מצות [ו](בקרב) אחיהם הרי אלו כבעלי מומין חולקין ואוכלין ולא מקריבין: גמ'** אמר רב יהודה כהן [1]ששחט לעבודת כוכבים קרבנו ריח ניחוח אמר רב יצחק בר אבדימי מאי קראה [2]יען אשר ישרתו אותם לפני גילוליהם והיו לבית ישראל למכשול עון על כן נשאתי ידי עליהם נאום ה' אלהים ונשאו עונם וכתיב בתריה ולא יגשו אלי לכהן לי אי עבד שירות אין שחיטה לאו שירות הוא: איתמר שגג בזריקה רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח רב ששת אמר [1]אין קרבנו ריח ניחוח אמר רב ששת מנא אמינא לה דכתיב והיו לבית ישראל למכשול עון [ז][מאי] לאו או מכשול או עון ומכשול שוגג ועון מזיד ורב נחמן מכשול דעון: אמר רב נחמן מנא אמינא לה [ח]דתניא [3]וכפר הכהן על הנפש השוגגת בחטאה בשגגה מלמד שכהן מתכפר על ידי עצמו במאי אילימא בשחיטה מאי איריא שוגג אפילו מזיד נמי אלא לאו בזריקה ורב ששת אמר לך לעולם בשחיטה ובמזיד לא נעשה משרת לעבודת כוכבים ואזדו לטעמייהו דאתמר הזיד בשחיטה רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח ורב ששת אמר אין קרבנו ריח ניחוח רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח דלא עבד שירות רב ששת אמר אין קרבנו ריח ניחוח נעשה שגגה היה: **מאי לאו או מכשול או עון.** כלומר או שוגג או מזיד עשו שירות לעבודת כוכבים וכתיב לא יגשו אלי לכהן לי: **עון מזיד.** כדאמרי' במסכת יומא (נ.): עונות [ויקרא טו] אלו הזדונות וכן הוא אומר [במדבר טו] הכרת תכרת עונה בה: **בחטאה בשגגה.** משמע אפי' נפש כהן בחטאה בשגגה יכול להקריב קרבנו ולהקריב על עצמו ובהיה פרשתא בעבודת כוכבים מיפתיי לכתיבא וגו' עבודת כוכבים שקולה כנגד כל התורה כולה [הוריות ח.]: **במאי.** פלא לעבודת כוכבים דאיטרוף קרא לאכסורי לעבוד במקדש כי שגג: **נעשה**

שאקריבנה בבית חוניו. אין שייך כאן תפוס לשון ראשון ואחרון דהוי לאומר עד בית חוניו מגיעה דאחרון דהוי לאומר עד בית חוניו מגיעה דאחרון כדאיתא בגמ': [1] **אפילו תימא עלייה דגריעה יד בעל השטר על התחתונה.** תימה דבפ' הנודר מן הירק (נדרים נו.) מסיק מאי עלייה מעולה שבנכסיו ושמא דימויא הוא אבל קשיא דמסיק יד בעל השטר על העליונה ושמא לאפוקי פ[ד] יציע דווקא קאמי: **לא ישמשו במקדש בירושלים.** נספר הזהיר כתוב כהן שהמיר דתו לא יעשה את כפיו ולא יקרא ראשון דכתיב וקדשתו והוא אחיהם לקדושתיה ועבדו ליה רבנן מעלה מפני דלכי שלום והאי כיון דאיתי אידמי כדתנן הכהנים שנמשו בבית חוניו לא ישמשו במקדש שבירושלים ורש"י [ט] פירש דכשר וזה לשונו הרי אלו כבעלי מומין כו' מהכא נפקא לן דכהן שהמיר דתו וחזר בתשובה כשר לדוכן שהרי לא מלינו כהן בעל מום שיהא פסול לדוכן אלא אם היה לו מום בידיו כדאמרינן בגמגילה (דף כד:) מפני שהעם מסתכלין בו ומו הא דקתני לא ישמשו במקדש בירושלים ולהכי איטרוך בירושלים לאשמועינן דבגוב וגבעון היו מותרין לשמש כל שכן בזמן הזה שאין שירות ואין מקדש דודאי כשר לדוכן ולקרות בתורה תחילה ומו אמרינן (תענית דף מ.) אי מה משכת בעל מום לא אף מבכר בעל מום לא [י] ת"ל לעמוד לשרת לעמידה הקשתיו ולא לדבר אחר לעבודה כהן שחט **כהן** ששחט לעבודת כוכבים קרבנו ריח ניחוח. ולרב ששת בשוגג ולרב נחמן אפי' במזיד: **נזדמן**

ואמאי ליחזי הי נפיל. אי גדול נפל הפסיד לוקח דהא גדול שבנמיס משמע ואי קטן נפל ליח ליה פסידא: **בעל השטר.** כגון האי לוקח שבא בשטר מכירה ידו על המתמונה דהוי מוגיא מחביונו עליו הרא"ש שהמוכר מוחזק בנמיס הלכך ראיה על הלוקח אבל גבי הקדש גדול משמע: **מתני' שאקריבנה בבית חוניו יקריבנה במקדש.** דכיון דאמר הרי עלי עולה איתמיד ליה בעולה: **אם הקריבה בבית חוניו יצא.** מפרש טעמא בגמ': **יגלח במקדש.** מביא קרבנותיו: **גמ' והא מקטל קטלה.** דשוחט חוץ הוא ואיהו אחמיר[ב] בעולה מכי אמר הרי עלי עולה: **אמר רב המנונא.** כיון דאמר על מנת שאקריבנה בבית חוניו הוי כאילו אמר על מנת שאהרגנה ולא איתמיד באחריותה ומשום הכי יצא אבל מיד כרת משום שחוטי חוץ שהרי עליה אם עולה: אמר ליה רב המנונא לרבי חייא בר אבא אלא מעתה סיפא דקתני הריני נזיר שאגלח בבית חוניו יגלח במקדש ואם גילח בבית חוניו יצא הכי נמי דנעשה כאומר הריני נזיר על מנת שלא אתחייב באחריות קרבנותיו נזיר כמה דלא מייתי קרבנותיו לא מתכשר אלא אמר רבא אדם זה לדורון נתכוין אמר אי סגיא בבית חוניו טרחנא טפי לא מצינא לאיצטעורי נזיר נמי האי גברא לצעורי נפשיה קא מיכוין אמר [ג]אי סגיא בבית חוניו טרחנא טפי לא מצינא לאיצטעורי ורב המנונא אמר לך נזיר כדקאמרת עולה על מנת שלא אתחייב באחריותה קאמר ואף רבי יוחנן סבר לה להא דרב המנונא דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן הרי עלי עולה שאקריבנה בבית חוניו והקריבה בארץ ישראל יצא [2]וענוש כרת תניא נמי הכי הרי עלי עולה שאקריבנה במדבר והקריבה בעבר הירדן יצא וענוש כרת: **מתני' [3]הכהנים [ד]ששמשו בבית חוניו לא ישמשו במקדש שבירושלים [ה]ואין צריך לומר לדבר אחר שנאמר [1]אך לא יעלו כהני הבמות אל מזבח ה' בירושלים כי אם אכלו מצות [ו](בקרב) אחיהם הרי אלו כבעלי מומין חולקין ואוכלין ולא מקריבין: גמ'** אמר רב יהודה כהן [1]ששחט לעבודת כוכבים קרבנו ריח ניחוח אמר רב יצחק בר אבדימי מאי קראה [2]יען אשר ישרתו אותם לפני גילוליהם והיו לבית ישראל למכשול עון על כן נשאתי ידי עליהם נאום ה' אלהים ונשאו עונם וכתיב בתריה ולא יגשו אלי לכהן לי אי עבד שירות אין שחיטה לאו שירות הוא: איתמר שגג בזריקה רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח רב ששת אמר [1]אין קרבנו ריח ניחוח אמר רב ששת מנא אמינא לה דכתיב והיו לבית ישראל למכשול עון [ז][מאי] לאו או מכשול או עון ומכשול שוגג ועון מזיד ורב נחמן מכשול דעון: אמר רב נחמן מנא אמינא לה [ח]דתניא [3]וכפר הכהן על הנפש השוגגת בחטאה בשגגה מלמד שכהן מתכפר על ידי עצמו במאי אילימא בשחיטה מאי איריא שוגג אפילו מזיד נמי אלא לאו בזריקה ורב ששת אמר לך לעולם בשחיטה ובמזיד לא נעשה משרת לעבודת כוכבים ואזדו לטעמייהו דאתמר הזיד בשחיטה רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח ורב ששת אמר אין קרבנו ריח ניחוח רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח דלא עבד שירות רב ששת אמר אין קרבנו ריח ניחוח נעשה שגגה היה: **מאי לאו או מכשול או עון.** כלומר או שוגג או מזיד עשו שירות לעבודת כוכבים וכתיב לא יגשו אלי לכהן לי: **עון מזיד.** כדאמרי' במסכת יומא (נ.): עונות [ויקרא טו] אלו הזדונות וכן הוא אומר [במדבר טו] הכרת תכרת עונה בה: **בחטאה בשגגה.** משמע אפי' נפש כהן בחטאה בשגגה יכול להקריב קרבנו ולהקריב על עצמו ובהיה פרשתא בעבודת כוכבים מיפתיי לכתיבא (במדבר טו) וכי תשגו ולא תעשו וגו' עבודת כוכבים שקולה כנגד כל התורה כולה [הוריות ח.]: **במאי.** פלא לעבודת כוכבים דאיטרוף קרא לאכסורי לעבוד במקדש כי שגג: **נעשה**

מסורת הש"ס

ב) [ע"ין תוספות כתובות נ. ד"ה הכי זן], ג) ע"ז נב.; ד) [מתוך], ד) נ"ק, ה) מיתמיה. נ"ק, ו) נ"ק מ"ז וגרס וכוי כלומר. ז) שיך לעיל, ח) גי' נ"ק עליה ועיין שם בהרא"ש ותבין כוונת התוספות ע"ש גירסא זו ע"ש, ט) היינו בתשובה שלו כ"כ ובוגע בעוה"ר בנ"ש סי' קכ"ח. נ"ק ועי' בתוס' סוטה לט. ד"ה כי מהדר ותוספות תענית כז. ד"ה מי מהן, י) תיכון זה לא מצאתי במסכת סוטה ולא בתמ' תענית ואף לפי גי' ס"ש שהיה נרשם סוטה לח: לא נמצא כלל קושיא ולא תיכון רק בתמ' תענית מפני הא איתקש למזיד ע"ש ול"ע. נ"ק.

תורה אור השלם

1. אַךְ לֹא יַעֲלוּ כֹהֲנֵי הַבָּמוֹת אֶל מִזְבַּח יְיָ בִּירוּשָׁלִָם כִּי אִם אָכְלוּ מַצּוֹת בְּתוֹךְ אַחֵיהֶם:
מלכים ב כג ט
2. יַעַן אֲשֶׁר יִשְׁרְתוּ אוֹתָם לִפְנֵי גִלּוּלֵיהֶם וְהָיוּ לְבֵית יִשְׂרָאֵל לְמִכְשׁוֹל עָוֹן עַל כֵּן נָשָׂאתִי יָדִי עֲלֵיהֶם נְאֻם אֲדֹנָי אֱלֹהִים וְנָשְׂאוּ עֲוֹנָם:
יחזקאל מד יב
3. וְכִפֶּר הַכֹּהֵן עַל הַנֶּפֶשׁ הַשֹּׁגֶגֶת בַּחֲטֹאָה בְּשִׁגְגָה לִפְנֵי יְיָ לְכַפֵּר עָלָיו וְנִסְלַח לוֹ:
במדבר טו כח

גליון הש"ס

גמ' דתניא וכפר לעיל עד ע"ש:

מוסף רש"י

בבית חוניו. מפרש בשמעתין חוניו כמו שלא שמעון שליק שכרת לגליליס מפני שחיו ובנה שם מזבח, ופליגי אילכא לגמ"ד לשם עבודת כוכבים ואילכא מ"ד לשם שמים (ע"ז נב: וכעי"ז מגילה י.).

שיטה מקובצת

גמ' ואמאי ליחזי הי נפל הי מת לוקח: שם רש"א אין זו עולה. נ"ב עי' תוס' לעיל דף קג ע"א: שם מתני' כי אם אכלו מצות בתוך אחיהם הרי אלו: שם בגמ' אי עבד שירות אין אי לא עבד שירות לא רשחיטה לאו שירות הוא: שם מלמד שהכהן מתכפר: שם ובמדיר לא דנעשה כומר לעבודת כוכבים: רש"י ד"ה בעל כו' אבל לגבי הקדש: ד"ה יגלח במקדש ריבא קרבנותיו: ד"ה וא"ל רב המנונא נזיר הוי ודאי כדקאמרת דלאו שם נזירות עליה אבל עולה היינו טעמא: ד"ה במדבר דסבור משום: ד"ה והקריבה כו' שלא אתחייב באחריותה קאמר: במשנה ד"ה ואין כו' אם לעבודת כוכבים שלא ישמשו: שם ד"ה אי עביד שירות לעבודת כוכבים: ד"ה מאי לאו כו' לעבודת כוכבים וכתי' בתריה לא יגשו אלי: ד"ה עון כו' הכרת תכרת הנפש ההיא עונה בה: ד"ה בחטאה כו' אפי' נפש כהן חטאה בשגגה יכול להקריב קרבנו ולכפר על עצמו: בא"ד ולא תעשו אין כל המצות זו עבודת כוכבים:

מד א ב ג מיי' פי"ל מהלכות מעה"ק הלכה ז:
מה ד מיי' פ"ט מהל' בית"מ מקדש הל' יד:
מו ה ו ז מיי' שם הל' יג:

רבינו גרשום

התחתונה: ואם הקריבה בבית חוניו לא יצא. דדמי כמי שהקריבה בבמה: ואם אמר הרי עלי עולה שאקריבנה בבית חוניו אפי' הכי חייב להקריב במקדש. ואם הקריבו בבית חוניו יצא ידי נדרו: הא מקטל קטלה. דהואיל דחזר למקדש שחיט ליה דמי כאילו נוחרה דלאו הקרבה היא ואמאי יצא ידי נדרו: אמר רב המנונא לפיכך יצא דדמי כמאן דאמר הרי עלי עולה על מנת שלא אתחייב באחריותה והואיל דלא נתחייב באחרי' כי הקריבה בבית חוניו אינו חייב להביא במקדש אחריתי אבל חייב עליה משום שחוטי חוץ שהרי קרא לה שם עולה: נזיר. בתמיהא קאמר. כמה דלא מייתי קרבנותיו לא מתכשר ביין ולוטמא למתים: אלא אמר רבא לא תימא על מנת שלא אתחייב באחריותה משום דקשיא נזיר אלא להכי יצא דאדם זה דאמר הרי עלי עולה להקריבו בבית חוניו לדורון נתכוין והכי קאמר אי סגיא כו'. כגון שרחוק מארץ ישראל הוא: ורב המנונא אמר נזיר משום הכי יצא כדקאמר טפי לא מצינא לאיצטעורי וגבי עולה משום הכי יצא דנעשה כאומר על מנת שלא אתחייב באחריותה: והקריבה בארץ ישראל. בבבוליין דא"י שלא במקדש יצא וענוש כרת דמדקאמר יצא ידי נדרו ש"מ (דנעשה כאומר) ע"מ שלא אתחייב באחריותה דמשום דאין חייבין באחריותה יצא דלא איתחייב לאייתויי אחרינא וענוש כרת משום שחוטי חוץ הואיל דקרא לה שם זבח. דאי לדורון ולא לשום זבח לא הוה ענוש כרת: שאקריבה במדבר. שלא בזמן משכן דומיא דבית חוניו והקריב בעבר הירדן יצא וכו'. כדאוקימנא ע"מ שלא אתחייב באחריותה: ואין צורך לומר דבר אחר. דאם שמשו לעבודת כוכבים לא ישמשו במקדש. ותנא דמתני' סבר לה כר' יהודה דגמרא דבית חוניו לאו בית עבודת כוכבים: כהני הבמות. זו עבודת כוכבים: הרי אלו כבעלי מומין. דהכהנים ששמשו בעבודת כוכבים כהנים בעלי מומין דמו דחולקין ואוכלין במתנות כהונה ובחלק של שאר כהנים אבל אין מקריבין על גבי המזבח: קרבנו. קרבן אחד שהקריב למזבח הוי לריח ניחוח דהורצה קרבנו אע"ג ששחט לעבודת כוכבים. דלא חשיב שחיטה שירות דהא כשרה בזר: שגג בזריקה. דזרק לעבודת כוכבים בשוגג. קרבן אחד שמקריב לשום שמים ע"ג המזבח הוי ריח ניחוח: או מכשול או עון. דבין ששימשו לעבודת כוכבים במכשול דהיינו שוגג. ובין בעון דהיינו מזיד לא יגש לכהן:

לר"נ מכשול דעון. כלומר אם נכשל במזיד לא הוי קרבנו תו ריח ניחוח אבל בשוגג הוי ריח ניחוח: שכהן מתכפר ע"י עצמו. דאם חוטא יכול להקריב הוא עצמו קרבנו להתכפר בו דאפשר לומר וכפר הכהן על הנפש השוגגת מה ת"ל בחטאה בשגגה אלא הכי משמע וכפר הכהן בחטאה בשגגה שעשה בשוגג מכפר על נפשו של עצמו: ובמאי. על איזה חטא מכפר על עצמו: אילימא בשחיטה. דשגג בשחיטה לעבודת כוכבים אפי' שחט במזיד יכול להקריב קרבן דהא אמרן אין זה שירות: אלא לאו דשגג בזריקה. וקאמר דמכפר ע"י עצמו. אלמא קרבנו ריח ניחוח: לעולם היכא דשגג בשחיטה קא משתיי מזיד אמרת אפי' מזיד נמי במזיד דאי אין קרבנו ריח ניחוח דנעשה כומר לעבודת כוכבים דאע"ג דלאו שירות הוא מ"מ עבודה חשובה היא דבכלל ד' עבודות היא: [ט] במאי עביד לעבודת כוכבים אילימא דעבד בשוגג. מאי ושב דקאמר כי לא עבד במזיד שב ועומד הוא שלבו היה לעולם לשמים: אלא מדאמר ושב פשיטא דבמזיד עבד: אלא לאו בשחיטה. דשחט במזיד ושב קרבנו ריח ניחוח וכרב נחמן: ורב ששת אמר לעולם בשחיטה ובשוגג והאי ושב דקאמר הכי קאמר אם שב מעיקרא הוא. דבשוגג עבד קרבנו ריח ניחוח: והזדה לעבודת כוכבים. דקבלו עליו לאלוה: הך קמייתא. דשגג בזריקה: דעביד ליה עבודה. דבכלל עבודה חשבינן לה. וכולהו נקיט אליבא דרב ששת: מלברך בשם שלא בכנוי לפי שהיו יראים להזכיר השם כתיקונו שלא היו בוטחין בעצמן: חוני בני ישמש תחתי בכהונה גדולה. דניחא ליה ביה משמעי: אמר לו שמעי לחוניו: אוקלי. מלבוש של אשה: צלצול. אזור: לאהובתו. לאשתו: מה זה שלא ירד לה. שמעי שלא ירד לגדולה דמעולם לא היה כ"ג כך בא לתקלה זו דבנה חוניו עבודת כוכבים על ידו לפי שנתקנא שמעי בגדולה: היורד לה. מי שיורד לגדולה עאכו"כ דלאחר שעלה אין מורידין אותו שלא יבא לידי תקלה: לא קבל עליו חוניו להיות כ"ג. ואע"ג שרצה חוניו שיהא אחיו הגדול כ"ג נתקנא בו: א"ל לשמעי. דחוניו היה חכם יותר משמעי: בקשו להורגו שזילזל בכהונה: כל המאורע. שאחיו לימדו כן: כל הרואה אותו. כל מי שהיה פוגע בחוניו כשהיה בורח מראה באצבעו לאותן שהיו רצין אחריו ואמר עליו זהו: יהיה מזבח לה'. דזהו מזבח שבנה חוניו לש"ש: ומה זה שברח ממנה. דברח מן הגדולה שהרי לא רצה לקבל עליו הכהונה גדולה לפי שהיה אחיו גדול הימנו: כך. דבא לפורענות כל כך דנתקנא בו לאחר שרצה שיהא כ"ג אעכו"ז דאין מורידין אותו לאחר שעלה שלא יבא כמו כן לידי תקלה: הכי גרסינן בתחי' כל האומר

ט) שיין לעיל.